

Arrest

nr. 76 345 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 3 oktober 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 28 november 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, van Albanese origine te zijn en afkomstig te zijn uit Prishtinë, gelegen in de gelijknamige gemeente in Kosovo. In 1993 deserteerde u uit het Servische leger. U vluchtte naar Duitsland, vroeg er asiel aan en werd erkend als vluchteling. In 2000 keerde u vrijwillig terug naar Kosovo omdat de situatie er was verbeterd en u er wilde trouwen. In 2001 werkte u acht maanden als bodyguard en beveiligingsagent bij de beveiligingsfirma Cobra. Nadien werkte u als chauffeur van diverse passagierbussen. In 2002 werd u opgebeld door Shërbimi Informativ Kombëtar (SHIK), de toenmalige Kosovaarse inlichtingendienst. Vermoedelijk was de SHIK aan uw gegevens geraakt via Cobra, uw voormalige werkgever. U kreeg een aanbieding om bij de SHIK te werken, maar u had intussen al ander werk en weigerde. U kreeg echter te horen dat het onmogelijk was om een werkaanbieding van de SHIK te weigeren. Vanaf dan werd u ongeveer om de drie maanden opgebeld en bedreigd door de SHIK. In 2006 werd u door twee mannen tegengehouden op straat. Ze zeiden dat ze van de SHIK waren en vroegen waarom u de werkaanbiedingen van hun organisatie af sloeg. Ze zeiden dat u was uitgekozen voor een geheime opdracht. U weigerde opnieuw om met hen samen te werken, waarna ze u vertelden dat ze het daarbij niet zouden laten. Hierna werd u opnieuw om de drie maanden telefonisch bedreigd. Op 2 augustus 2011 werd u om tien uur 's avonds tegengehouden door drie gemaskerde mannen die zich voorstelden als medewerkers van de SHIK. Ze vertelden u dat u met hen moest samenwerken en ze schopten en sloegen u. Pas nadat u hen vertelde dat u hun voorstel met uw vrouw zou bespreken en nadien een antwoord zou geven, lieten ze u gaan. Op 8 september 2011, toen u 's avonds samen met uw vrouw en uw kinderen op weg was naar uw huis, werd u opnieuw tegengehouden door drie gemaskerde mannen. Eén van hen haalde een pistool tevoorschijn en dreigde ermee u of leden van uw gezin te vermoorden. Toen hij een auto zag aankomen, sloeg hij u en verzekerde hij u dat u hen niet zou kunnen ontkomen. Hierna vluchtten de drie mannen weg. U beseftte dat uw leven in gevaar was en besloot het land te verlaten. De volgende dag verliet u samen met uw gezin Prishtinë en dook u onder bij uw zus in Gjiilan. Op 29 september 2011 verliet u samen met uw vrouw, A.(...) D.(...) (OV: 6.888.520 / CG: 11/22501/B), en uw drie kinderen Kosovo. Op drie oktober 2011 kwamen jullie aan in België, waar u nog dezelfde dag asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: de Kosovaarse identiteitskaarten van u en uw vrouw, de geboorteaktes van uw kinderen, een attest van een opleiding bij Cobra, uw diploma van het middelbaar onderwijs, uw diploma van auto-instructeur en twee internetartikels over de SHIK.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw partner. Zo verklaarde u dat u tijdens het incident op 8 september 2011 werd geschopt en geslagen door de gemaskerde man met het pistool. Hij zou u toen met de kolf van zijn pistool twee keer op uw borst hebben geslagen en één keer in uw buik. Hierna zou hij u nog een schop hebben gegeven (CGVS, p. 14). Uw echtgenote verklaarde echter dat de gewapende man u enkel een schop gaf en daarna op de vlucht sloeg. Gevraagd of die man u toen nog iets anders had aangedaan, antwoordde ze dat ze niet had geteld hoeveel keer die man u had geschopt, maar dat ze zeker was van die ene trap (CGVS 11/22501/B, p. 5). Dat uw echtgenote, die bij dit incident aanwezig was, zich niet herinnert dat u tot drie maal toe werd geslagen met de kolf van een pistool, is bijzonder merkwaardig. Bovendien legden jullie ook tegenstrijdige verklaringen af over het eerste incident met medewerkers van het SHIK. Zo verklaarde u dat u voor het eerst in 2006 op straat werd tegengehouden door twee werknemers van het SHIK die u voordien nooit eerder had gezien (CGVS, p. 9). Uw vrouw verklaarde echter dat u een paar jaar geleden voor het eerst op straat bent tegengehouden door twee gemaskerde mannen en dat alle mannen die u op straat hebben tegengehouden steeds maskers droegen (CGVS 11/22501/B, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt echter nergens dat de leden van de SHIK die u in 2006 tegenhielden gemaskerd waren. Integendeel, gevraagd of u deze personen kende, antwoordde u ze toen voor het eerst gezien te hebben (CGVS, p. 9). Toen u werd gevraagd of de mannen die u op 2 augustus 2011 tegenhielden dezelfde waren als die van het incident in 2006, antwoordde u bovendien dat u dit onmogelijk kon zeggen aangezien de drie mannen die u op 2 augustus 2011 tegenhielden gemaskerd waren (CGVS, p. 9). Aangezien u en uw partner over dergelijke fundamentele aspecten van uw asielrelaas tegenstrijdige verklaringen afleggen, komt de geloofwaardigheid ervan ernstig op de helling te staan. Voorts bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken waarom de SHIK, de informele inlichtingendienst van Kosovo die in 2008 officieel ophield te bestaan, tien jaar lang zou hebben geprobeerd om u te rekruteren. U verklaarde dat de SHIK op zoek was naar mensen die fysiek getraind zijn en een goede geografische kennis hebben (CGVS, p. 7) en in u geïnteresseerd was omwille van uw opleiding bij Cobra. Gevraagd waarom ze per se u moesten hebben gezien er meer mensen dezelfde opleiding genoten, voegde u hier nog aan toe dat de SHIK verschillende werknemers van Cobra had

proberen te rekruteren, maar dat niemand hierover met iemand anders durfde te praten (CGVS, p. 12). Toen u vervolgens de logische vraag werd gesteld hoe u dan wist dat de SHIK pogingen had ondernomen om deze personen aan te werven, gaf u verschillende ontwijkende antwoorden en verklaarde u dat Cobra de enige beveiligingsfirma was die in 2000 was opgestart (CGVS, p. 13). U verklaarde tevens dat verschillende kopstukken van Cobra samenwerkten met SHIK. U had hierover geruchten gehoord tijdens uw opleiding bij Cobra (CGVS, p.13) en legde twee internetartikels voor waarin volgens u vermeld staat dat Cobra en de SHIK samenwerkten (CGVS, p. 7). Toen u ermee werd geconfronteerd dat Cobra in geen van beide internetartikels wordt vermeld, antwoordde u dat die informatie uit het computersysteem was gewist en dat men zulke informatie niet op het internet laat staan. Op de vraag waarom u die artikels dan had neergelegd, antwoordde u dat er in het artikel stond dat Cobra mensen heeft opgeleid die te allen tijde kunnen worden opgeroepen door de SHIK. Toen u er opnieuw mee werd geconfronteerd dat er niets over Cobra staat in de door u neergelegde artikels, antwoordde u afwijkend en stelde u dat de samenwerking enkel op illegale wijze gebeurt en dat die informatie geheim is (CGVS, p. 13). Dat u uw verklaringen aanpaste naargelang de vragen die u door het CGVS werden gesteld, doet verdere vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Daarnaast kunnen ook vraagtekens worden geplaatst bij uw verklaring dat u tien jaar lang om de drie maanden door de SHIK werd opgebeld en bedreigd op uw mobiele telefoon, maar in die periode nooit van telefoonnummer bent veranderd. U verklaarde dat dit niet had gedaan omdat u een lange procedure moest doorlopen voor u van telefoonnummer kon veranderen en u 50 mark had betaald voor uw simkaart (CGVS, p. 10). Deze verklaring kan echter moeilijk in overeenstemming gebracht worden met de denk- en handelwijze van een persoon die tien jaar lang bedreigingen ontvangt via zijn mobiele telefoon. Bovendien is het weinig aannemelijk dat de drie gemaskerde leden van de SHIK die u op straat tegenhielden op 2 augustus 2011 u eerst fysiek mishandelden omdat u niet voor hun organisatie wilde werken, maar u vervolgens lieten gaan nadat u hen had verteld dat u hun voorstel met uw vrouw zou bespreken en hen nadien een antwoord zou geven (CGVS, p. 10). Deze bewering is immers moeilijk in overeenstemming te brengen met uw eerdere verklaring dat deze mannen u hadden verteld dat het uw plicht was om met hen samen te werken en een negatief antwoord derhalve geen optie was (CGVS, p. 9). Waarom u nu, na 10 jaar telefonisch gecontacteerd en bedreigd te zijn geweest, plots ook fysiek aangepakt werd en niet langer kon weigeren om op hun vraag in te gaan, blijft dan weer onduidelijk (CGVS, p. 8-9). Zelfs indien geloof zou gehecht worden aan uw beweemde problemen, quod non, dient er op gewezen te worden dat u niet aannemelijk maakt bij eventuele problemen geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten. Internationale bescherming kan pas worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. Naar aanleiding van de diverse bedreigingen die door medewerkers van de SHIK werden geuit, heeft u echter nooit klacht ingediend bij de Kosovaarse politie. U durfde dit naar eigen zeggen niet te doen omdat de SHIK volgens u ook informanten heeft bij de politie (CGVS, p. 13). Gevraagd of u in dat geval hulp of bescherming zocht bij UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo) of Eulex (European Union Rule of Law Mission in Kosovo), antwoordde u ontkennend en stelde u dat de SHIK overal medewerkers heeft en dat die organisatie alles te weten kan komen. Toen u werd gevraagd hoe u wist dat er mensen van de SHIK bij Eulex werken, paste u andermaal uw verklaringen aan en opperde u dat de SHIK misschien geen mensen bij Eulex heeft maar dat indien Eulex een onderzoek zou voeren tegen de SHIK, die organisatie dan zou weten dat er een officiële klacht tegen hen was ingediend (CGVS, p. 13 - 14). Het is echter precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw belagers en eventuele problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat wanneer de Kosovaarse politie van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 wel degelijk op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, wars van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook

toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd. De door u neergelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. De identiteitskaarten en geboorteaktes hebben louter betrekking op identiteitsgegevens van u en uw gezin, die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Uw diploma's en certificaten geven een overzicht van uw opleidingen, die hier niet meteen ter discussie staan. De door u neergelegde artikels bevatten informatie over de SHIK maar werpen geen nieuw licht op de hierboven uiteengezette vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en de artikelen 52 § 2, 57/6, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet), en van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Aangaande de tegenstrijdigheden wijst verzoeker op het feit dat deze niet handelen over fundamentele aspecten van het relaas en deze in weze onbestaande zijn. Volgens verzoeker betreft de tegenstrijdigheid enkel het precieze aantal schoppen dat verzoeker heeft gekregen waarbij hij stelt dat zijn echtgenote op dat moment in paniek was omdat ze oog in oog stond met de gewapende belagers in aanwezigheid van de kinderen en zich niet alle details van het uitgeoefende geweld herinnert, wat ze ook toegeeft op het moment van het gehoor. Het was op dat moment ook donker, waardoor ze niet alles heeft kunnen waarnemen. Verzoeker stelt dat met deze gegevens rekening had moeten gehouden worden alvorens tot een tegenstrijdigheid te besluiten. Met betrekking tot de vraag of de belagers bij het eerste incident gemaskerd waren, wenst verzoeker te verduidelijken dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid. Verzoekers echtgenote heeft gezegd dat de mannen die bij beide incidenten betrokken waren, gemaskerd waren. Men kan echter op geen enkele wijze afleiden dat verzoeker het tegendeel zou beweerd hebben. Met betrekking tot het tweede incident vermeldde verzoeker inderdaad dat de belagers gemaskerd waren, wat in overeenstemming was met de verklaring van zijn echtgenote. En zelfs indien de belagers in 2006 niet gemaskerd waren, dient eraan herinnerd te worden dat de feiten dateren van 2006 en dat verzoekster niet persoonlijk bij de bedreigingen aanwezig was waardoor een vergissing mogelijk is. Waar in de beslissing wordt gesteld dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de SHIK hem wou recruterende, verwijst verzoeker naar de pagina's uit het gehoorverslag waarin hij dit uiteenzet. Verzoeker geeft toe dat er verwarring was over de internetartikels die hij bij zich had, maar het feit dat SHIK ervoor bekend staat regelmatig leden van Cobra te recruterende, is geheel aannemelijk. Het feit dat hierover nauwelijks wordt gepraat, toont volgens verzoeker des te meer de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging aan. Hoewel zijn volledige asielrelaas betrekking heeft op de firma 'Cobra' en de rekruteringspraktijken van de SHIK, heeft het Commissariaat-generaal volgens verzoeker geen onderzoek verricht naar deze organisaties en wordt enkel verwezen naar rapporten die betrekking hebben op de algemene situatie in Kosovo. Volgens verzoeker schiet de commissaris-generaal te kort in de op hem rustende onderzoeksplicht.

Verzoeker stipt tevens aan dat hem niet kan worden verweten dat hij zijn telefoonnummer niet veranderde na de telefonische bedreigingen. Dit zou volgens verzoeker toch niets veranderen omdat de belagers het nieuwe telefoonnummer van verzoeker vlug zouden achterhalen nu hij bedreigd wordt door mensen met contacten binnen de hoogste rangen van de (voormalige) veiligheidsdienst.

Waar in de beslissing wordt gewezen op de onaannemelijkheid van zijn verklaring dat zijn belagers hem lieten gaan toen hij zei dat hij hun voorstel met zijn vrouw zou bespreken, zet verzoeker uiteen dat hij na jarenlange telefonische bedreigingen in augustus 2011 persoonlijk werd benaderd en dat ze hem lieten gaan toen hij bereidheid toonde. Toen echter later bleek dat hij blijvend niet bereid bleek om activiteiten voor de SHIK uit te voeren, zochten ze hem terug op in augustus 2011 en pakten hem op een gewelddadige wijze aan. Omdat hij toegaf het voorstel met zijn vrouw te bespreken, zo stelt verzoeker,

werden de leden van de SHIK agressief en vielen hem op 8 september in het bijzijn van zijn vrouw en kinderen aan, waardoor verzoeker besloot onder te duiken en naar België te vluchten. Verzoeker stelt dat het absoluut niet duidelijk is waarom dit niet geloofwaardig zou zijn.

Met betrekking tot de overweging uit de bestreden beslissing dat hij onvoldoende beroep heeft gedaan op de hulp van de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, stelt verzoeker dat het gezien het feit dat zijn regio gekenmerkt wordt door geweldplegingen, intimidatie en corruptie niet hoeft te verbazen dat hij een grote angst heeft om bij een officiële instantie aan te kloppen. Verzoeker stelt dat hij deze redenen duidelijk heeft uiteengezet tijdens zijn gehoor.

Verzoeker begrijpt niet waarom uit de aangehaalde elementen wordt afgeleid dat er geen gegronde vrees is voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het is aan de commissaris-generaal om naar meer details en elementen te vragen tijdens het gehoor, hetgeen niet gebeurd is. Verzoeker herhaalt dat zijn relaas berust op een coherent geheel van geloofwaardige feiten. Bovendien brengt hij verschillende documenten aan, waaronder een diploma van zijn opleiding bij de beveiligingsfirma 'Cobra'. Verzoeker wijst erop dat verklaringen voldoende kunnen zijn, dat de bewijslast bij hem rust in de mate van het mogelijke en dat het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Hij stelt dat er een gedeelde bewijslast bestaat en dat er een onderzoeksplicht rust op de commissaris-generaal. Verzoeker citeert verder uit een nota over de bewijslast, opgesteld door UNHCR en besluit dat hij een coherent en geloofwaardig relaas heeft gebracht dat niet tegenstrijdig is met algemeen bekende gegevens en in de mate van het mogelijke bewijzen heeft aangebracht. Verzoeker wijst erop dat het Commissariaat-generaal faalt in haar onderzoeksplicht door geen informatie te verzamelen, over de concrete problemen van verzoeker noch ernaar te verwijzen. Verzoeker vermeldt ook dat hij minstens het voordeel van de twijfel had moeten krijgen. Tenslotte wijst verzoeker erop dat hij er absoluut niet op uit was om Kosovo te verlaten. Hij heeft in de jaren negentig in Duitsland het statuut van vluchteling verkregen. Hij keerde in 2000 vrijwillig terug naar Kosovo om zijn leven terug op te bouwen. Gelet op de vrees voor vervolging is dit niet meer mogelijk. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift, randnummer 205 toe van de 'Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié' van UNHCR en randnummers 8 tot 12 en 17 van de 'Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims' van the Office of the UNHCR.

Verzoeker legt ter terechtzitting een origineel opleidingscertificaat van een beveiligingsfirma neer.

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 52, §2 van de vreemdelingenwet. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). Verzoeker zet niet in het minst uiteen op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 52, §2 van de vreemdelingenwet.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële "algemene" motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is vooreerst gestoeld op de vaststelling dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en diens partner. Zo stelt de commissaris-generaal vast dat de verklaringen over het verloop van het incident op 8 september 2011 verschillend zijn en de verklaringen over het eerste incident met medewerkers van het SHIK tegenstrijdig. Daarnaast maakt verzoeker niet aannemelijk waarom de SHIK tien jaar lang zou hebben geprobeerd om verzoeker te rekruteren, zo wordt in de beslissing gesteld. Bovendien past verzoeker zijn verklaringen in dit verband aan, naargelang de vragen die door het Commissariaat-generaal werden gesteld, waardoor de geloofwaardigheid verder in het gedrang komt. Daarnaast is het luidens de bestreden beslissing vreemd dat iemand die tien jaar lang om de drie maanden door de SHIK werd opgebeld, niet van nummer veranderde. Het is bovendien weinig

aannemelijk dat de drie gemaskerde leden van de SHIK verzoeker eerst fysiek mishandelden omdat hij niet voor hun organisatie wilde werken, maar hem vervolgens lieten gaan nadat hij hen had verteld dat hij hun voorstel met zijn vrouw zou bespreken. Het Commissariaat-generaal wijst erop dat, zelfs indien geloof zou gehecht worden aan verzoekers beweerde problemen, verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, terwijl uit informatie blijkt dat de Kosovaarse autoriteiten bij een klacht op afdoende wijze actie ondernemen.

2.5. In het kader van de asielprocedure draagt de asielzoeker een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker stelt dat hij bij het incident van 8 september 2011 door drie gemaskerde mannen werd benaderd die echter weggingen toen de lichten van een auto op hen schenen (stuk 7, gehoorverslag CGVS 8/11/2011, p. 10-11), maar dat het individu dat het pistool droeg terugkwam en verzoeker twee maal met de kolf van het pistool op de borst en éénmaal in de buik sloeg en hem een schop gaf (stuk 7, gehoorverslag CGVS 8/11/2011, p. 14). Uit het gehoorverslag van zijn echtgenote blijkt dat zij bij het incident aanwezig was, maar vertelde dat de gewapende man net voor ze wegliepen omwille van de lichten van het voertuig aan haar man een schop gaf (stuk 8, gehoorverslag echtgenote CGVS 08/11/2011, p. 5). Vooreerst stelt de Raad vast dat de beschrijving van het incident op 8 september 2011, waarvan zowel verzoeker als zijn echtgenote ooggetuige waren, dermate uiteenlopend is, dat dit de geloofwaardigheid ervan aantast. Bovendien kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat het geen fundamentele aspecten van het relaas betreft, aangezien het incident van 8 september de rechtstreekse aanleiding vormde voor de vlucht van verzoeker en zijn echtgenote. Verzoeker tracht de tegenstrijdige verklaringen te rechtvaardigen door te stellen dat zijn echtgenote in paniek was en dat de feiten zich 's avonds afspeelden waardoor één en ander niet goed zichtbaar was. De paniek en het duister vormen echter geen verklaring voor de tegenstrijdigheid omtrent het ogenblik waarop verzoeker werd geslagen, met name vóór of nadat de belagers omwille van de schijnwerpers van de wagen gevlucht waren.

2.6. Daarnaast stelt de Raad met betrekking tot het eerste incident met medewerkers van het SHIK vast dat verzoeker en zijn echtgenote eveneens incompatibele verklaringen afleggen. Verzoeker stelde namelijk dat de twee werknemers van het SHIK, personen waren die hij nooit eerder had gezien (stuk 7, gehoorverslag CGVS 08/11/2011, p. 9). Dit veronderstelt dat het gezicht van deze personen zichtbaar was. De echtgenote van verzoeker verklaarde daarentegen dat de twee personen gemaskerd waren (stuk 8, gehoorverslag echtgenote CGVS 08/11/2011, p. 6). Door achteraf te beweren dat hij nooit heeft gezegd dat ze niet gemaskerd waren, verklaart verzoeker niet hoe hij kon uitmaken dat hij de belagers nooit eerder had gezien. De *a posteriori*-bewering dat verzoekster er niet persoonlijk bij aanwezig was en een vergissing mogelijk is, wordt niet ondersteund door het administratief dossier. Verzoekster stelde immers uitdrukkelijk het volgende tijdens haar gehoor: *"Degene die hem op straat hebben tegengehouden hadden altijd maskers aan."* (stuk 8, gehoorverslag echtgenote CGVS 08/11/2011, p. 6). Verzoeker slaagt er in elk geval niet in aan te tonen dat de vaststellingen van de commissaris-generaal onjuist zijn, waardoor de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote wel degelijk de geloofwaardigheid van het asielrelaas aantasten.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat de SHIK tien jaar lang zou hebben geprobeerd om hem te rekruteren. Verzoeker stelt dat de SHIK op zoek was naar mensen die fysiek getraind zijn en een goede geografische kennis hebben en in hem geïnteresseerd waren omwille van zijn opleiding bij Cobra (stuk 7, gehoorverslag CGVS 08/11/2011, p. 7). Ondanks het feit dat de Raad verzoekers opleiding bij Cobra, die hij overigens aantoonde aan de hand van een diploma, niet betwist, kan er geen geloof worden gehecht aan de link tussen de SHIK en werknemers van Cobra. Verzoeker verklaarde immers dat deze link beschreven stond in de internetartikels die hij eerder heeft voorgelegd (stuk 7, gehoorverslag CGVS 08/11/2011, p. 7), terwijl dit niet het geval is (stuk 19, Documenten, internetartikels). Achteraf beweren dat er sprake was van verwarring (Verzoekschrift, p. 6), volstaat niet om de onwaarheden die hij hierover verkondigde, recht te zetten. Ook verklaarde verzoeker enerzijds dat de SHIK verschillende leden van Cobra probeerde te rekruteren, maar anderzijds dat niemand daarover sprak (stuk 7, gehoorverslag CGVS 08/11/2011, p. 12), waardoor de bedenking kan worden gemaakt hoe verzoeker dan op de hoogte kon zijn van die rekruteringen. De Raad stelt vast dat verzoeker op algemene wijze beweert dat deze link geheel aannemelijk is, zonder dit *in concreto* aan te tonen. Daarnaast zijn er enkele elementen in het asielrelaas die de ongeloofwaardigheid ervan enkel versterken. Zo veranderde verzoeker zijn telefoonnummer niet, terwijl hij tien jaar lang telefonisch bedreigd werd. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker aangaf dat hij niet

van telefoonnummer kon veranderen omdat het een lange procedure was en er kosten mee gepaard gingen (stuk 7, gehoorverslag CGVS 08/11/2011, p. 10), terwijl hij in zijn verzoekschrift aangeeft dat dit geen nut heeft, aangezien zijn belagers het nieuwe telefoonnummer volgens hem snel weer kunnen achterhalen. De Raad stelt vast dat verzoeker pas in zijn verzoekschrift komt aandragen met het feit dat zijn belagers zijn GSM-nummer kunnen achterhalen, maar hij maakt niet aannemelijk hoe dit in zijn werk zou gaan. In het algemeen stemt verzoekers gedrag niet overeen met dat van iemand die werkelijk telefonisch wordt bedreigd. Er kan immers worden verwacht dat deze persoon tenminste probeert van nummer te veranderen of eventueel niet langer mobiel belt om dit gedrag te doen stoppen.

2.8. Met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van de bedreigingen stelt de Raad vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen gaf dat hij met de dood werd bedreigd (stuk 13, Vragenlijst DVZ13/10/2011, p. 3). Hiermee rekening houdend en met het feit dat zijn belagers duidelijk hadden verklaard dat het verzoekers plicht was om met hen samen te werken en een negatief antwoord geen optie was (stuk 7, gehoorverslag CGVS 08/11/2011, p. 9), waarna hij zelfs fysiek zou zijn mishandeld, is het totaal ongeloofwaardig dat diezelfde belagers hem zomaar lieten gaan na zijn loze belofte hun voorstel met zijn vrouw te zullen bespreken (stuk 7, gehoorverslag CGVS 08/11/2011, p. 10). De Raad merkt op dat deze gang van zaken volstrekt onlogisch is waardoor wel degelijk duidelijk is waarom dit niet geloofwaardig zou zijn.

2.9. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals hierboven reeds gesteld, zijn de verklaringen ongeloofwaardig, waardoor deze verklaringen geenszins een voldoende bewijs kunnen zijn. Ondanks hetgeen verzoeker beweert, moet de commissaris-generaal niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en is het evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het feit dat er hem niet naar werd gevraagd biedt geen afdoende verklaring voor het niet vermelden van bepaalde gegevens (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoekers verwijt dat het Commissariaat-generaal een onderzoek had moeten voeren naar de SHIK en naar de firma Cobra, kan niet worden aangenomen.

2.10. Hoe dan ook, dient te worden verduidelijkt dat internationale bescherming in elk geval slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Verzoeker tracht zijn verzuim te vergoelijken door erop te wijzen dat de regio waarvan hij komt gekenmerkt wordt door corruptie. Er dient te worden opgemerkt dat dit algemeen, door geen enkel objectief gegeven gestaafd betoog niet bij machte is de objectieve informatie te weerleggen waarop het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is gebaseerd. Aan het administratief dossier werden immers allerhande rapporten toegevoegd (stuk 20, Landeninformatie) waaruit blijkt dat de Kosovaarse politie voldoende bescherming kan bieden. Verzoekers blote bewering over het klimaat in Kosovo is niet bij machte de objectieve informatie aan het wankelen te brengen. In elk geval dient te worden geconcludeerd dat verzoeker

geenszins aantoonde dat hij naar aanleiding van zijn problemen de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden ten volle heeft benut.

2.11. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.12. De Raad merkt op dat het feit dat verzoeker in de jaren '90 in Duitsland als vluchteling werd erkend geen invloed heeft op onderhavige procedure en dat zijn onwil om zijn land te verlaten, geen bewijs vormt van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.13. Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de overige ingeroepen bepalingen van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN